

අමා ගඟුල

2013 ජූනි 25 වන දින

LakRuhunu.com

මාතර, ශ්‍රී කුදුර්ඹ මහ පිරිවෙණේ පරිවෙනාධිපති
දෙව්නුවර, කපුගම ශ්‍රී කුඨිරමාරාමාධිපති
ශාස්ත්‍රපති පූජ්‍යපාද කපුගම කුගතකාර ස්වාමීන්වහන්සේ විසිනි.

අමා ගඟුල

මාසික ධර්ම දානය

2013
April 25

සතුවත් පිවත් වී දුක් කෙළවර කර ගනිමු.

(ධම්ම පදය - හික්කු වගග)

එක් වන්න සත්‍ය දකින්න

පටිසනථාර චුතත්‍යසස - ආචාර කුසලො සියා
තතො පාමොජ්ජ ඛනුලො - දුකඛසසනතං කර්සසසි

(පිළිසඳුර පැවැත්වීමෙන් හා යහපත් හැසිරීමෙන් යුක්ත සතුව ඛනුල කොට ඇත්තා දුක් කෙළවර කරන්නේ ය)

(ධම්ම පදය - හික්කු වගග)

ගරු ස්වාමීන් වහන්ස, කාරුණික පින්වත්නි,

අද ඔක් පුර පසළොස්වක පොහොය දිනයයි. බුදුරජාණන් වහන්සේ දෙවන වරට ලංකාවේ නාගදීපයට වැඩමවීම, කැළණියට වැඩමවන මෙන් මණිඅක්ඛිත රජතුමා බුදුන්වහන්සේට ආරාධනා කිරීම, මිණි පළඟ තැන්පත් කොට නාගදීප වෛතසය සකස් කිරීම ආදී සිදුවීම් කීපයක් සිදු වූයේ අද වැනි ඔක් පුර පසළොස්වක පොහොය දිනයක ය. ආගමික වශයෙන් විවැනි වටිනාකමක් ඇති මේ මාසය සාමාජික වශයෙන් ද භාග්‍යවන්ත මාසය නමින් හඳුන්වනු ලැබේ. ගස්වල පැරණි කොළ ඉවත් වී අලුත් දළු ලා ගස් වැල් ගෙඩිවලින් බරවන මාසයයි. වෙනදාට අතපසුවූ යුතුකම් ද ඉටු වී සියල්ලෝම සතුටින් සිටිනා මාසය අප්‍රේල් මාසයයි. ඒ සතුට තවදුරටත් වැඩිකරගෙන සසර දුක් කෙළවර කර ගැනීමේ මාර්ගය කියාදීම මෙම සඳහම් පණිවිඩයෙහි අපේක්ෂාවයි.

අප ඉහතින් දැක්වූයේ ධම්ම පදයේ හිඤ්ඤ වර්ගයට අයත් ගාථා ධර්මයකි. එහි සඳහන්වන ආකාරයට සමාජය තුළ පිළිසඳර පවත්වමින් යහපත් හැසිරීම් ඇතිව, සතුටින්, ජීවත් වන පුද්ගලයා දෙලොවම ජයගන්නා බව සඳහන් කරයි. ඉහත සඳහන් එම ගාථාව දේශනා කොට ඇත්තේ ඉහත කී ලක්ෂණ වලින් ජීවිතය ජයගත් හිඤ්ඤන් වහන්සේලා 900 ක් නිමිති කර ගෙන ය. ධම්ම පදට්ඨ කතාවට අනුව මෙම ගාථාවේ නිදාන කථාව දැන ගනිමු.

ඉන්දියාවේ අවන්ති නම් ජනපදයෙහි කුරරඝර නුවර ඉසුරුමත් සෝණ නම් පුද්ගලයෙක් වාසය කළ හ. ඔහු කෝටියක් වටිනා ආභරණයක් කණ පළඳින හෙයින් කුටිකණ්ණ සෝණ නමින් ද හඳුන්වනු ලැබී ය. එකල ඒ නුවර පවත්න නම් පර්වතයෙහි වැඩසිටි මහාකච්චායන හිමියන්ගෙන් බණ අසා පැහැදුන මොහු ඒ හිමියන් ළඟ පැවිදි වී උපසම්පදාව ලබා ගෙන මහා පිළිවෙතින් යුක්තව ජීවත් විය. සෝණ හිමියන්ගේ මෂණියන් මහසඟනට දන් පූජා කොට සිය පුතාගෙන් බණ ඇසීමට කැමතිව සිය මාළිගයේ එක් ගැහැනු දරුවෙක් පමණක් තබා බොහෝ දෙනා සමග බණ අසයි. නවසියක් පමණ සොරු කණ්ඩායමක් එම උපාසිකාවගේ ධනය සොරකම් කිරීමට අවස්ථාවක් සොයමින් සිටී. උපාසිකාව සිය ධනය ආරක්ෂා කරගෙන සිටින නිසා සොරුන්ගේ අදහස ඉටු නොවිණි. උපාසිකාව බණ ඇසීමට ගිය බව

දැනගත් සොරු එදා රාත්‍රී මාළිගයට ඇතුල් විය. ඒ අතර තුර උපාසිකාව නැගිට මාළිගයට ඒවි යන බිය නිසා හොර දෙටුවා බණ ශාලාවට ගොස් උපාසිකාව ලඟින්ම හිඳගත්තේ ඇය නැගිට්ටොත් මරණ අදහසිනි. ඒ අතරේදී මාළිගය භාරදී ආ ගැහැනු දරුවා බණ අසමින් සිටි උපාසිකාව වෙත පැමිණ මාළිගයට සොරු පැමිණ ඇති බව කියයි. ඇය කියන්නේ මට බණ ඇසීමට ඉඩ දෙන්න කියයි. නැවතත් එම ගැහැනු දරුවා කියන්නේ මසුරන්, රන්, රිදී ආදී සියල්ලම සොරකම් කරගෙන යන බවයි. එවිට උපාසිකාව කියන්නේ සොරුන් ඒ සියලුම ධනය ගෙන ගියත් කම් නැත. මම සියල්ලටම අගනා දහම් ධනය ලබමි. මේ උපාසිකාව මෙතෙතින් නැගිට්ටොත් ඇයව මරණ අදහසින් එතන සිටි සොර දෙටුවා උපාසිකාවගේ හැසිරීම දැක වෙනස් විය. අනේ මෙවැනි උතුම් අදහස් ඇති අයෙකුගේ ධනය පැහැර ගැනීම සුදුසු නැත. මෙසේ සිතා එතැනින් මාළිගයට ගොස් තම හිතවත් සොරුන්ට කියා පැහැරගත් ධනය ඒ ඒ තැන්වලම තැන්පත් කරවීය. පසුව සොර දෙටුවා සියලු සොරුන් සමග බණ අසමින් සිටි උපාසිකාවට කරුණු කියා සමාව ඉල්ලාගත්හ. පසුව සොර දෙටුවා සියළු සොරුන් සමග බණ අසමින් සිටි උපාසිකාවට කරුණු කියා සමාව ඉල්ලාගත්හ. පසුව මේ සොරු නවසිය දෙනා සෝණ හිමියන් ළඟ පැවිදි වී උපසම්පදාව ලබා ගත් හ. බුදුරජාණන් වහන්සේගේ මග පෙන්වීම මත භාවනා කොට සියළු දෙනාම රහත් ඵලයට පත් වූ සේක.

මේ කථා පුවතියෙන් පෙන්වුම් කරන්නේ ධර්මය කෙරෙහි අවංකව කටයුතු කරන පුද්ගලයින් නිසා සමාජයේ ජීවත් වන දාමරකයින් යහපත් මාර්ගයට ගත හැකි බවයි. නමුත් බණ ඇසීම අවංකව නොකරන අයට එවැනි තත්වයක් උදාකරගත නොහැක. පසුගිය දිනක එක්තරා කාන්තාවක් ටෙලිෆෝනයෙන් මෙසේ ඇසුවාය. හාමුදුරුවන් ඉරිදා උදේ බණ ඇසුවා ද? මා ඇයට කීවේ ඉරිදා උදේ දහම්පාසල නිසා බණ නො ඇසූ බවයි. එවිට ඇය කීවේ නොමිමර එකේ බණ ටිකක් දේශනා කළ බවයි. බණට දේශණා කළේ මොනවාදැයි ඇසූ විට කියා සිටියේ මොනවා දේශනා කළාද කියා නොදන්නා බවත් තමා මාලු කපමින් බණ ඇසූ බවත් ය. අද බොහෝ දෙනා බණ අසන හැටි මෙයින් දැකගත හැක. පැයක පමණ කාලයක් දේශනා කරන ධර්ම දේශනාවකදී අඩුම

තරමින් 10 දෙනෙක් වත් හැඟිට යාම දැක ගත හැක. හේතුව තම ජංගම දුරකථනය නාද වීමයි. නමුත් ඉහත කී උපාසිකාව ධර්මය වෙත යොමුවී බණ අසද්දී තමා සතු සියලු ධනය අභිමිචනවාය යන පණිවඩයට වත් නොහැඟිට බණ ඇසීම තුළින් තමාටත් සමාජයටත් සිදුවූ සේවාව මිල කළ නොහැකිය.

දැන් අපි මේ ගාථාවේ සඳහන් වන සතුවින් ජීවත් වී දුක් කෙළවර කරගත හැකි කරුණු තුන ගැන විමසා බලමු. එහි මුල්ම කාරණය පිළිසඳර කථාවයි. කෙනෙකු තමා ඉදිරියට පැමිණි පසු ඔහු සමග සතුවු සාමීචියෙහි යෙදීම මෙහි අදහසයි. බුදුරජාණන් වහන්සේ ඉදිරියට එන ඕනෑම කෙනෙකු සමග සතුවු සාමීචි කථාවෙහි යෙදීමට අමතක කලේ නැත. ඒ සතුවු සාමීචි කථාව අවසන් වන විට ඔහුගේ සිතේ පැවති බොහෝ දුක් නිවී යනු ඇත. මෙය අපේ ජීවිතයට ඇතුළත් කරගත යුතු උතුම් ගුණයකි.

පටිසන්ධාරවුතති නම් වූ මෙම පිළිසඳර කොටස් දෙකකින් යුක්තය. ආමිස පටිසන්ධාර, ධම්මපටිසන්ධාර වශයෙනි. ආමිස පටිසන්ධාර යනුවෙන් අදහස් කරන්නේ හික්කුළුවක් නම් තමාට ලැබෙන විවර පිණිඳිපාත, සේනාසන ගිලන්පස යන ආමිස දේ අනෙක් හික්කුළුවහන්සේලාටත් බෙදා දී සතුවින් ඒවා පරිභෝජනය කිරීමයි. එහිදී වෙනත් හික්කුළු නමකට පුජා කරන දේ හොඳ දෙයක් විය යුතු යි. මේ තුළින් සංඝ සමාජය තුළ සහනදායී වාතාවරණයක් ඇතිවේ. සාංඝික දේපල ක්‍රමය තුළ ඇත්තේ ද මේ බලාපොරොත්තුවයි. ගිහියෙක් නම් තමාට ලැබෙන ඇඳුම්, ආහාර, ගෙවල්, බොහෝ ආදී ආමිස දේ තමනුත් පරිභෝජනය කරමින්, දෙමාපියන්, අඹුදරුවන්, මිතුරන් මහණ බමුණන් ආදී කොටස්වලට පරිත්‍යාග කළ යුතුයි. එහිදීද අනෙකාට දෙන දෙය හොඳ දෙයක්ම විය යුතුයි. පරිත්‍යාගය ගැන සඳහන් කරන තැන තිදෙනෙක් ගැන කියයි. දාන දාස, දාන සහාය, දානපති යනුවෙනි. තමා කන බොන දේට වඩා වටිනා කමින් අඩු දෙයක් යමෙකුට දේ නම් ඔහු දාන දාසයෙකි. තමා කන බොන ක්‍රමයට අනෙකාටත් දෙන්නේ නම් ඔහු දාන සහාය නම් වේ. තමා කන බොන ක්‍රමයට වඩා ඉහළින් අනෙකාට යමක් දේනම් එය දානපති නම් වේ. මෙහි එන මුල්ම කාරණය නම් වූ

ආමිස පටිසන්චාරයේදී ගිහි පැවිදි දෙපක්ෂයම මෙසේ සිතා ක්‍රියාත්මක විය යුතුයි.

පටිසන්චාර වූතති යටතේ එන දෙවන කාරණය ධම්ම පටිසන්චාර නම් වේ. තමා දැන උගත් ධර්මය අන් අයගේ යහපත උදෙසා කරුණාවෙන් බෙදා දීම ධම්ම පටිසන්චාර නම් වේ. වැලිගම ශ්‍රී සුගත ශාන්ති සේවා සංසදය මගින් මාසිකව ඔබට නිලිණකරන මෙම සද්ධර්ම පුෂ්පය එවැනි ධර්ම දානයකි. ධර්මය කියා දීමේදී මුලින්ම සැලකිල්ලට ගත යුතු දේ වන්නේ බුදුන්වහන්සේ දේශනා කළ ධර්මය තම තමන්ට අහිමත පරිදි වෙනස් නොකළ යුතු බවයි. නමුත් නූතන සමාජය තුළ එවැනි දේ දකින්නට ලැබීම කණගාටුවට කරුණකි. ත්‍රිපිටක ධර්මයට අටුවා සැපයූ බුද්ධඝෝෂ ගිමියන් අටුවා ලියන විට තමාගේ අදහසක් ඉදිරිපත් කළා නම් එය මගේ මතයක (මෙ මයි මති) යනුවෙන් සඳහන් කොට තිබේ. නමුත් නූතන ඇතැම් දේශකයින් තම තමන්ගේ මත බුද්ධ දේශනා ලෙස විග්‍රහ කිරීම සුදුසු නැත.

වේද දහමේ පදනම නිත්‍ය සුඛ ආත්ම යන්නයි. බුදු දහමේ පදනම අනිත්‍ය දුක්ඛ, අනාත්ම යන පදනමයි. අපේ ත්‍රිලක්ෂණමය පදනම හැම දේශණාවකටම මූලික විය යුතුයි. නමුත් පසුගිය දිනෙක ප්‍රසිද්ධ ජන මාධ්‍යවලින් අසන්නට ලැබුණු පුවතක් අසා අතිශයින්ම කණගාටුවට පත් උනෙමි. ඒ අය කියන්නේ “නෙගටිව් බණ කියන්න එපා. පොසිටිව් බණ දේශනා කියන්න” කියයි. එහිදී අවධාරණය කළේ ත්‍රිලක්ෂණයෙන් බණ දේශනා කිරීම නෙගටිව් බණ ලෙසයි. ධර්මදානය වැනි උතුම් කටයුත්තකදී බුද්ධ දේශණාව තම තමාට අහිමත ලෙස වෙනස් නොකිරීමට වග බලා ගත යුතුයි. බුදු දහම උගන්වන ත්‍රිලක්ෂණ ධර්මය ජීවිතයේ අසුභ පැත්ත ගැනම කථා කරන සර්ව අසුභවාදයක් ලෙස සමහරු සිතති. ඒ ඔවුන්ගේ නොදන්නා කමයි.

බුදුරජාණන් වහන්සේ අද වැනි කාලයක වැඩ සිටියා නම් ඉහත කී අය මෝඝ පුරිස යනුවෙන් හිස් මිනිසුන් හැටියට හඳුන්වනු ඒකාන්තය. රජයේ පාසැලේ 06 වන ශ්‍රේණියේ බුද්ධ ධර්මය පොතේ “වෙනස් නොවන්නේ කවු ද? ” යනුවෙන් පාඩමක් එයි. එහි ශාන්තිනී නම් කුඩා

දියණිය රෝස ගනේ ලස්සන මලක් පිපී තිබෙනු දැක ඉතාම සතුටට පත්විය. පසුදා උදේ එතනට යන විට එම රෝසමල පරවී තිබෙනු දැක අඬන්නට පටන් ගත්තාය. එවිට ඇයගේ දෙමාපියන් තම දුව අස්වන්නේ ත්‍රිලක්ෂණ නැමති ධර්මය සිහිපත් කර දෙමිනි. එයින් අදහස් කරන්නේ අවුරුදු 11 තරමේ කුඩා දරුවෙකුට උවද ත්‍රිලක්ෂණමය පාඩම මතක් කර දීම සුදුසු බවයි. එම පාඩම හැටියට සිතට ගතහොත් තම ජීවිතයට එල්ලවන ඕනෑම අභියෝගයක් ජය ගැනීමට හැකිවනු ඇත. ධර්ම දානය නම් වූ ධර්ම පටිසන්ධාරයෙහි ඇති ප්‍රායෝගික වටිනාකම එයයි. ඒ නිසා බුදු දහම උගන්වන අනිත්‍ය නම් වූ සුදු ධර්මය කළු ධර්මයක් ලෙස සලකා ක්‍රියා නොකිරීමට වගබලා ගත යුතුයි.

ධර්මය බෙදා දීමේදී කරුණාව, අනුකම්පාව පෙරදැරි කරගෙනම එය කළ යුතුයි. නමුත් නූතනයෙහි සමහර තැන්වල ඉහත කී ගුණවලට වඩා මුදලට මුල් තැන ලැබී තිබෙන බව පෙනේ. ධර්මය දේශනා කරන දේශකයාණන් වහන්සේගේ සාමජික අවශ්‍යතාවයන් සඳහා නිර්ලෝභී සැදැහැවතුන් මුදල් පරිත්‍යාග කරනු දැකිය හැක. එහි වරදක් නැත. නමුත් දේශකයින් වහන්සේට මුදල් නියම කොට ධර්මය දේශනා කිරීම ඉහත සඳහන් කළ ධර්ම පටිසන්ධාරයට නොගැලපෙන ක්‍රියාවකි. එවැනි කටයුතු වලදී සිදුවන්නේ සමාජ සහනයක් නොව අසහනයකි. අප මෙහිදී කථා කරන ධර්මය යනු කුමක් ද? ධර්මය යනු යුක්තියයි. ඒ නිසා නිතරම යුක්තිය ගැන කථා කළ යුතු යි. හැනිනම් නිහඬව සිටිය යුතුයි. යුක්තිය ඇති තැන සමාජ සාධාරණය ඉටුවේ.

මෙම ගාථාවේ සඳහන් වන දෙවන කාරණය “ආචාර කුසලොසියා” යන්නයි. යහපත් හැසිරීමෙන් යුක්ත පුද්ගලයා මෙලොවත් සතුටින් ජීවත් වී පරලොවද සතුටු වෙයි. බුදුරජාණන් වහන්සේ අවුරුදු 45 ක් තුළ දේශනා කළ ධර්මයෙහි සඳහන් වන්නේ කලු ධර්මවලින් අන්තව සුදු ධර්ම අනුගමනය කළ යුතු බවයි. මෙහි කළු ධර්ම යනු අයහපත් ආචාර ධර්මයෝයි. සුදු ධර්ම යනු යහපත් ආචාර ධර්මයෝයි. මුදලට මුල්තැන ලැබී ඇති මේ යුගයෙහි බොහෝ දෙනාට කලු ධර්මය පෙනෙන්නේ සුදු ධර්ම ලෙසටයි. සිත කය වචනය යන තිදොරින් කරන හරක ක්‍රියා කලු ධර්මයෝයි. එවායින් බුදු දහම උගන්වන බෞද්ධ

ආචාර විද්‍යාව තුළ සඳහන් හොඳ සහ නරක යන සංකල්ප නිවැරදිව තේරුම් ගත් පුද්ගලයා කල ධර්ම වලින් මිදී සුදු ධර්ම වඩන්නේ ය. ප්‍රාණාඝාතය, අදත්තාදානය, කාමමිත්‍යාවාරය, මුසාවාදය, සුරාපානය යනු කල ආචාර ධර්ම 5 කි. ඒවා තුළින් අධික ලෙස මුදල් ඉපයිය හැකි බව ඇත්තයි. නමුත් එම ආචාර ධර්මවල හැසිරෙන පුද්ගලයා මෙලොවත් දුක්චී පරලොව ජීවිතයද අසාර්ථක කර ගන්නේ ය. මේ ගාථාවට අනුව හොඳ ආචාර ධර්මවල හැසිරෙන පුද්ගලයා මෙලොවත් දුක්චී පරලොව ජීවිතයද අසාර්ථක කර ගන්නේ ය. මේ ගාථාවට අනුව හොඳ ආචාර ධර්මවල හැසිරෙමින් සතුටින් ජීවත්වීමට උත්සාහ ගත යුතුයි.

මෙම ගාථාවෙහි එන තුන්වන කාරණය පාමොජ්ජ බහුල විමයි. එයින් අදහස් කරන්නේ සතුටු සිතින් යුක්තව ක්‍රියා කිරීමයි. බුදු දහම උගන්වන යථාලාභ සන්තෝෂයද මෙහිදී සැලකිල්ලට ගත යුතුයි. නූතන සමාජය තුළ බොහෝ අර්බුද ඇතිවී තිබෙන්නේ ලද දෙයින් සතුටු වීමේ ගුණය හැති කමයි. බුදුරජාණන් වහන්සේගේ මුළු ජීවිතය තුළම දැකිය හැක්කේ මෙම ලද දෙයින් සතුටුවීමේ ගුණයයි. චේරඤ්ජාවේ වස්විසීමට වැඩිම කළ බුදුන්වහන්සේට දානයට ලැබුණේ අශ්වයින්ට දෙන ආහාරයි. වස් අවසාන වී හිඤ්ඤා ඇමතු බුදුන්වහන්සේ දේශනා කළේ “මහණෙනි, හෙට වස් අවසන් වන දිනයයි. අප මෙතනින් යා යුතුයි. අපිට වස් ආරාධනා කළ දායක මහතාට දන්වා යා යුතුයි.” කොතරම් අගනා ප්‍රකාශයක් ද? මෙවැනි ප්‍රකාශ කළ හැක්කේ ලැබුණු දෙයින් සතුටු විය හැකි අයට පමණි.

මේ බක් මාසයයි. අපි මේ මාසය තුළ විවිධ යුතුකම් ඉටු කරමු. ඒ යුතුකම් කරන්නේ අපේ චත්තමේ හැටියටයි. සමහර අයට ඒවායින් සතුටු විය නොහැකිව කරන කටා හෙට අනිද්දාට අසන්නට ලැබේවි. ඒ අය නිතරම අඩුපාඩුකම් සොයන අසත්පුරුෂයෝ ය. එවැනි අයට මේ මහ පොළොවම දන්නත් සතුටු කිරීමට නොහැක. සමහර දෙමාපියන්වරුන්ට තම දරුවන්ගේ සත්කාර වලින් සතුටු විය නොහැක. ඔවුන් කියන්නේ දොළොස් මාසයට යන දිනයේ වත් අපට හොඳට සලකන්න බැරිනම් මේ දරුවන්ගෙන් වැඩක් හැති බවයි. මෙසේ කියමින් ඔවුන් දුකින් ජීවත් වෙයි. නමුත් අඩුපාඩුකම් නොසොයන සත්පුරුෂ

දෙමාපියන් දරුවන්ගෙන් ලැබුණු දෙයින් සතුටු වී දරුවන්ට ආශීර්වාද කරති.

මේ අනුව ගිහි පැවිදි අප කාගෙන් අපේක්ෂාව දුක් කෙළවර කොට නිවන් දැකීමයි. එසේනම් හොඳ පිළිසඳර, යහපත් ආචාර ධර්ම, සතුටින් ජීවත් වීම යන කරුණු සිත්හි තබා ගෙන සතුටින් ජීවත් වී දුක් කෙළවර කර ගැනීමට උත්සාහවත් වෙමු. අලුත් අවුරුද්දේ ඔබ එසේ කළොත් ඔබ අලුත් මිනිසෙක් වනු ඇත.